

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Γὰ περὶ ἄλλα ἡμῖν χειρῶν γραφὰ δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι δι. εὐθύνουσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἀποστέλλουσαν γραμματσοσημὸν 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἡμέραν ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὴν Ἐκθεσιν. Γ'. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου). — Γυναικείαι συγγραφαί (ὑπὸ δ.ο. Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Γυναικείαι κινήσεις. — Ποίημα Σαμαριώτη. — Ἡ Νεῖα Σκηνή. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: ἡ Διαθήκη.

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὴν Ἐκθεσιν

Γ'.

Τὸ μετὰξι, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποῦ λάμπει καὶ σκορπίζει γύρω του μίαν ἀβρότητα καὶ μίαν ἀπαλότητα καὶ ἕνα φῶς μοναδικόν, ἀνάγεται ἀκνητιρῆτως εἰς τὸν κύκλον τῆς γυναικείας δημιουργικότητος, τῆς γυναικείας τέχνης καὶ τῆς γυναικείας χρήσεως.

Ἐὰν εἰς τὸν μεταξοσκώληκα ἐδόθη ἀπὸ τὴν φύσιν νὰ πλέκη, ὅπως τόσα ἄλλα ἔντομα τὴν φωλεάν του ἐπάνω εἰς θαλλερὰ φυλλώματα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὸν μικροσκοπικὸν ὀργανισμόν του εἰς ἐργαστάσιον μαγικόν, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐξέρχονται ἀέρινα νήματα λεπτότητος καὶ ὑφῆς ἀφαντάστου, ὅμως εἰς τὴν γυναῖκα ἐδόθη νὰ ἀνκτρέφῃ τὸν μεταξοσκώληκα καὶ νὰ πλέκῃ μεθ' αὐτοῦ φυλλώματα τὴν κατοικίαν του ὑπὸ τὴν στέγην τῆς τὴν φιλόξενον καὶ νὰ ἀγρυπνῇ εἰς τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ὑγιεινὴν δίαιτάν του, καὶ νὰ ἀναλύῃ ἔπειτα τὴν μεταξωτὴν κλωστήν, εὐθὺς ὡς τὸ πτερωτὸν ἔντομον ἐγκαταλείψῃ τὸν βόμβυκα καὶ νὰ τὴν κατεργάζεται εἰς ὠραία ὑφάσματα καὶ νὰ πλουτίσῃ τὸ ἀνθρώπινον ἔνδυμα μεθ' αὐτοῦ, ἀποτελεῖ τὸν καλλίτερον καὶ πολυτελέστερον στολισμόν του.

Τὴν ἐργασίαν αὐτὴν καὶ τὴν βιομηχανίαν τὴν ἀποκλειστικῶς γυναικείαν ἀπαντῶμεν εἰς τὸ τμήμα τῶν ὑφασμάτων ἀπὸ τῆς πρώτης ἐξελιξέως τῆς ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ μεταξοπόρου καὶ τοῦ κουκουλιῶ, μέχρι τῆς μεταξίνης κλωστής

καὶ τῶν ὑφασμάτων τῶν μεταξωτῶν κάθε εἶδους καὶ κάθε ποιότητος.

Μέσα εἰς μίαν ὠραίαν βιτρίναν ὑπενδυμένην ὄλην μεθ' ἑαυτὴν μεταξωτῶν ὑφασμα, καὶ κύκλω ἀπὸ μίαν στήλην κλιμακωτὴν, τὴν ὅποιαν περιβάλουν δικτυωτὰ ράφια, ἐκτίθενται ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν κυριῶν, τὴν ἰδρυθεῖσαν ὑπὲρ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς βιομηχανίας τοῦ μεταξοσκώληκος, ὅλα τὰ εἶδη τῶν κουκουλιῶν, τὰ ὅποια τῇ ἐνεργείᾳ τῶν κυριῶν αὐτῶν ἐκαλλιεργήθησαν τελευταίως εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς.

Λευκὰ, χρυσιζόντα, καλλιτεχνικὰ βαλμένα εἰς σωροὺς καὶ εἰς πυρκαμίδας εἰς κάθε μέγεθος, δίδουν εἰς τὴν ὀλότητά των μίαν ἐντύπωσιν, ὅχι μόνον πράγματος πολυτίμου, ὅποιον πραγματικῶς εἶναι τὸ μετὰξι, ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικοῦ καὶ ὠραίου, ἀνταποκρινομένου εἰς τὴν περιωπὴν, εἰς ἣν τὸ ἀνήγαγεν ἡ λεπτότης τῆς φύσεώς του καὶ ἡ ἀβρὰ καταγωγὴ του καὶ αἱ δυσκολίαι καὶ οἱ κόποι καὶ οἱ κίνδυνοι, ἃς διέρχεται, μέχρις οὗ προχρδοθῇ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ κυκλοφορήσῃ λάμπων εἰς τὰς αἰθούσας τῶν εὐτυχῶν θνητῶν.

Εἶναι ἡ βιτρίνα αὐτὴ ἡ ρίζα τοῦ γενεαλογικοῦ δένδρου τῆς μετὰξης, εἶνε ἡ πηγὴ τῆς ἀρχοντικῆς καταγωγῆς τῆς, εἶναι τὰ οἰκόσημα καὶ αἱ περγαμνῆαι καὶ οἱ τίτλοι τῆς εὐγενείας, καὶ τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς εὐμορφίης, ἡ ὅποια ἔπειτα ἐκτυλίσσεται εἰς ὄργια λάμπους καὶ αἰγλῆς καὶ χρωμάτων παντοῦ, ἀπὸ τὰς βιτρίνας τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν καὶ τῆς Καρασταμάτης καὶ τῆς Δραμητινοῦ, ἕως τὰς τῶν ἐξω Ἑλληνίδων βιομηχανῶν τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν κέντρων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ βιτρίναι, αἱ ὅποιαὶ μᾶς ἀποκαλύπτου, ἄγνωστον ἕως τῶρα πολιτισμόν καὶ ἐθνικὴν πρόδον τῆς τεραστίας ἐξαπλώσεως τῆς γυναικείας βιομηχανίας, μᾶς διηγούνται ταῦτοχρόνως ἀγῶνας καὶ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν

υπεράνθρωπον της εργαζομένης Ελληνίδος, όπως αυτή κατορθώση με τα τέσσερα ζύγα του ίδιου της και τα πρωτογενή ακόμη κτένια και σάιτες της, δ.τι άλλοι κτώρθωσεν ο άτομος και η μηχανική, και όπως δώτη εις τον τόπον της, με χωρίς κεφάλαια σχεδόν, τη νπλουσιωτάτην τών βιομηχανιών.

Διότι κανείς πλέον δέν ήμπορεί νά άρνηθι ότι τό 'Ελληνικόν μετχξωτόν ύφασμα άπό τά άέρινα και λεπτούφκντα τά προσθέτονα εις την γυναικείαν σάρκα, χωρίς καν νά φαίνονται ότι την σκεπάζουν, μίαν λαμπρότητα και μίαν στιλιθιδόνα μοναδικήν, έως τά χονδρά μετχξωτά φορέματα και άτλάζια και τάς στόφας τάς κλωδατάς τών επίπλων, αι όποιαι στέκομαι όρθι και τών όποιων τά χρώματα, τά άρμονικώς συνδυασμένα και τά θαυμασια σχεδια τόσον ευχάριστα θαπέουν τον όφθαλμόν, ούδεις ήμπορεί νά άρνηθι ότι έχουν φθάσει εις τελειότητα θαυμαστήν. Και κανείς ακόμη δέν ήμπορεί νά μή θαυμάση, όταν σκεφθι ότι τό χρώμα και τό σχέδιον, τά όποια άλλοι καλλιτέχνι διάσημοι και σχεδιασταί ειδικώς σπουδάσαντες και χημικοί επιστημονικώς κατηγορημένοι, έν συνεργασία ειδική επιτυχχάνουν διά τό μεταξωτόν ύφασμα, έδώ ή άμαθής και άμοιρος στεχειώδους καν αισθητικής μορφώσεως ύφάντρια, τό επιτυγχάνει με την βοήθειαν μόνον άγρίων χόρτων και ριζών και με τό αίσθημα ή μάλλον τό ένστικτον του ώρξίου, τό όποϊον άσυνειδήτως της ένυπάρχει μέσα εις την ψυχήν της.

Εγώ όμολογώ ότι έμεινα κατάπληκτος πρό του κάλλους και τών χρωμάτων και τών σχεδίων και τών ποιότητων και της ύψις όλου αυτού του όργιζόντος μεταξοκόσμου, αλλά και μένω ακόμη περισσότερον έκπληκτος πρό της έλλείψεως πρακτικού πνεύματος και της άδιαφορίας, ήν όλαί οι έκθέτρια τών ώραιών αυτών πραγμάτων δεικνύουν περί της διαδόσεως και έμπορικης κυκλοφορίας αυτών.

Άλλοι εις τάς έκθέσεις, όλος ο εργαζόμενος κόσμος ζητεί νά γνωρισθι και νά πωλήσθι και νά διαδόσθι τό είδος της εργασίας του και νά κερδήσθι και νά ώφεληθι. Σμήνη πωλητριών παντού σάς περικυκλόνουν και σάς επιδεικνύουν τά έκτιθέμενα έργα των και πωλούν και μετρούν και συμφωνούν και λέγουν. Και τό είδος κυκλοφορεί και διαδίδεται και γίνεται γνωστόν και ο εργαζόμενος κερδίζει και άνευ δεικνύεται και ώφελείται.

Εδώ οι έκθέτοντες ζένοι κάμνουν τό ίδιον και πωλούν και κινούονται και επιδεικνύουν τά έκτιθέμενα. Οι ίδικοί μας λάμπουν όλοι και όλαί διά τάς άπουσίας των. Δέν είξέρει καν κανείς, έν τα έκτιθέμενα πωλούνται και τί στοιχίζουν πολύ συχνά δε και τίνας είναι. Η Έλληνίς βιομήχανος φιλοδοξει μόνον έν βραβεϊόν, ή ένα τίτλον τιμητικόν, ή μίαν ρεκλάμαν Εφημερίδος δωρεάν, και άφίνει άνεκματάλλευστον την ώραιάν ευκαιρίαν νά γίνη γνωστή, νά διαδώσθι τό έμπόρεμά της, νά τό κυκλοφορήσθι, εις τρόπον ώστε και αυτή νά ίκνοποιηθι διά τους κόπους της και αυτό νά προαχθι και νά ευδοκιμήσθι.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μετá την παρέλευσιν μου διά την άνόρθωσιν τών έσφκλέμένων κρίσεων περί του βίου του Δοσίου επανέρχομαι εις την σειράν τών γεγονότων μετá τό 1859. Επi τέλους έπέστη ο Βασιλεύς Όθων νά φέρσι νέον Υπουργείον και έδέχθη την παραίτησιν του Μιαούλη. Άνήλθεν ούτω ο Κανάρης εις την έξουσίαν. Δυστυχώς τά πρόσωπα, τά όποια εξέλεξεν ο Κανάρης, δέν ήσαν τά κατάλληλα διά την διεύθυνσιν τών ύπουργείων, και τινες εξ αυτών είχαν επιτεθι διά του τύπου εναντίον του Βασιλέως προσωπικώς. Ο Βασιλεύς συγκινήθηκε πολύ και βαρέως φέρων αυτήν την έλλειψιν σεβασμού προς αυτόν διά της εκλογής ύπουργών δυσμενώς έκφρασθέντων κατά του προσώπου του, πρώτην φοράν εις τον βασιλικόν του βίον δέν ηδυνήθη νά τεθι υπεράνω αυτών των μικροτήτων, και νά αποβλέψι μόνον εις τό πρόσωπον του Κανάρη, ο όποιος ήρχετο εις την έξουσίαν, ως επισήμοτης, ως ιδανικόν πρόσωπον, περιβαλλόμενον με την αήγητην του ένδόξου πελάγους του, και ούχι νά διοικήσθι ή νά νομοθετήσθι, αλλά νά κρητήτθι αυτόν τον χειμάρρον των νέων ιδεών των άγνώστων πόθων, όστις κατέκλυζε τον κόσμον των Αθηνών.

Και ούτω ο Βασιλεύς πάντοτε πολύ ευθύς και αποβλέπων εις την πραγματικήν διεύθυνσιν των πραγμάτων και όχι εις τό θεαθήναι, δέν έδυνήθη νά αποκρύψθι τό ακατάλληλον των προσώπων, άτινα έπρότεινε ο Κανάρης. Ούτος δε, μη δυνάμενος νά άποσύρθι τον δοθέντα λόγον εις αυτούς, ότι θα είνε συνυπουργοί του, κατέθεσε την έντολήν του Βασιλέως.

Δέν ήτο δυνατόν νά περιμείνθι τις άλλην λύσιν αυτης της πολιτικής διαπραγματεύσεως, διότι εις τον Κανάρην δέν υπήρχεν άλλος τρόπος του σκέπτεσθαι. Ο Κανάρης έλαβε την δξδα εις χειρας και την περιέφερε τολμηρως και ήρωικώς εις τάς έχθρικός ναύς, και τό αποτέλεσμα ήτο νά άναπένομεν τώρα ελεύτερον άέρα, αλλά δξδα με φως πολιτικόν δέν ηδύνκτο νά διαθέσθι.

Τούτο ο Βασιλεύς έπρεπε νά έννοήσθι και νά άρήτθι προς καιρόν τά πράγματα και τρέξωσι τον δρόμον των, έκτιμών τό μεγαλείον του όνόματος του Κανάρη, και ύψώνων αυτόν μέχρι τών δεξιών του Όθρόνου του, όπως τώ ώρείλετο, νά άδικηρήσθι δε διά τά λοιπα πρόσωπα του ύπουργείου, βέβαιος ών, ότι ο νοήμων λαός της Έλλάδος μετ' όλίγον ήθελεν έννοήσθι τό άνεπιτυχές των προσώπων. Διά νά έννοήσωσιν οι άνανήθωνται την ύπερολη της ευθύτητος; και δικαιοσύνης του Βασιλέως, προτερήματχ μεγάλη μέν, άλλ' ως έφιάλτης πνίγοντα ένιοτε και αυτόν και τους άλλους, άφηγομάι μικρόν επεισόδιον κατά τον έπιππον περίπατον των Βασιλέων.

Η Βασίλισσα Άμκλία ήρέσκετο κατá τάς ώρξιας ήμέρας του έκρος νά κάμη μακρούς περιπάτους και τότε προσεκάλει και τους έκτός ύπηρεσίας ύκσπιστάς νά συνοδεύωσιν επιστρέφοντες εξ ενός τοιούτου μακρού περιπάτου, κεκμηκότες, έφθάσαμεν ένώπιον άγρου τινος κρητής, ή όποια μόλις είχε μίαν παλμήν ύψος. Είς τών ύκσπιστών έπρότεινε διά νά συντομευθι ή άπόστασις, και διά ν' άπορύγωμεν την θέλλαν

ήτις έφάνετο επικειμένη, νά διαβώμεν διά του άγρου τούτου. Ο Βασιλεύς άδύνατον νά δεχθι νά πετήτθι ο ίππος του την κρητήν ένός τών ύπηκόων του. Είς μάτην του έλεγαν ότι ή κρητή θα άνασηκωθι την έπόμενην με την δρόσον της νυκτός· ο Βασιλεύς έπέμενε λέγων, ότι πρέπει νά σέβεται τις την περιουσίαν του άλλου, ώστε όλη ή συνοδία έκκαμε τον γύρον του μεγάλου αυτού άγρου και βροχή ραγδαιοτάτη, όπως συνήθως και του θερούς θέλλα μετ' άνέμου, ήλθεν εις επικουρίαν της δυσανεσκειάς τών ήλικιωμένων ύκσπιστών, οι τινες έβράχησαν μέχρι των όστέων. Όταν έφθάσαμεν εις τά Άνάκτορχ ο ήλιος είχεν άναφανή και ή ευδία έβασίλευε. Η Βασίλισσα άφιπεύουσα έλαβε μερίναν διά τους γηραιούς ύκσπιστάς, λέγοντα νά άνέλθωσι πάραυτα εις τά δωμάτια των ύκσπιστών, όπως αλλάξωσιν ένδύματα. Μεταξύ των ύκσπιστών, οι τινες, ύποκληθέντες ήυχρίστων την Βασίλισσιν διά την μερίναν ταύτην, ήτο και ο Γζάμης Καρχατίας, όστις με την έλευθεροστομίαν την συιήθη εις αυτούς τους πλαιούς, λέγει: «Τί νά σοϋ πώ, Μεγαλειοτάτη, ήθελα νά ήτανε και κομμάτι μερμπάρτης ο Βασιλιάς. Μ' αυτήν την ichada π' όχει δέν ζέρω ποϋ θα μάς πάη».

Ανήχησαν τά άνάκτορχ άπό τους γέλωτας, οϋς προεκάλεσεν ο Καρχατίας με τό Μκριαβελικόν του άπόφθεγμα.

Και ούτω ο Βασιλεύς μη θελήσας προς καιρόν νά εξέλθθι της ichadas, κατá τον Καρχατίαν, επανέφερε τό ύπουργείον Μιαούλη και ο λαός των Αθηνών τότε δέν έμεινε άμέτοχος της δυσανεσκειάς, της έπελευθούσης ένεκα της φαινομενικής αυτης προσβολής προς τό λατρευτόν πρόσωπον του Κανάρη, ποϋ έφαγε την Τουρκία με τό μπουπότο.

Εξεμεταλευθήσαν οι αντιπολιτευόμενοι την δυσχερείαν του λαού, εξήθησαν οι νέοι άξιοματικοί, και ή επανάστασις έλάμβανε σάρκα και όστχ, και ή άποσύνθεσις του πολιτικού καθεστώτος έβαινε γοργώ τώ βήματι. Η διχογνωμία δε εκυριάρχει. Δέν ήτο πλέον οίκος ή κλήθη, εις την όποιαν δέν συνεζήτωντο τά πολιτικά και της όποιας τά μέλη δε είχαν διάφορον γνώμη. Φίλοι, άδελφοί, πατήρ και μήτηρ πάντες είχαν προς άλλήλους αντίθετον δοξάσιαν. Η διχογνωμία εισεχώρησεν εις την Αϋλήν, εις τό ύπουργείον, εις τον στρατόν, εις τους επκίτας και μέχρι των παιδών όφοκομιστών, οι τινες παίζοντες έν τη όδώ συνεζήτουν τά κοινα άντιφωνούσντες.

Φυσική συνέπεια πάντων τούτων ήτο νά άνυπομονήσθι ή νεότης εις την άβεβλικήν ταύτην κατáστασιν του τόπου, εις τό άμφιρρίπον των γερόντων, οι τινες εξ ένός διά της ακριτου αντιπολιτεύσεως προς τον Όθωνν έδημιούργουν χάσμα μεταξύ της βασιλείας και των νέων αξιωματικών, των νέων ύκκλήλων, των νέων σπουδαστών και εξ άλλου δέν ήθελαν νά φθάσωσιν εις τά άκρα.

Τον γόρδιον αυτόν δεσμόν άνέλθων, ως μη ώρειλε, νά κόψωσιν οι νέοι άξιοματικοί και τον έκοψαν άδεξίως, έμπιστευθέντες την διοίκησιν του κινήματος εις χειρας μη καθαράς.

Και ούτω ύψώθη ή σημκία της Νκυπλικής επανάστασεως, και παρεσύρθησαν τόσοι νέοι άξιοματικοί εκ των

πρώτων οίκογενειών, με ύπέροχον άντροφήν, με άρίστην στρατιωτικήν εκπάιδευσιν, ή έλπίς του μέλλοντος, εις καταστροφικόν διάδημα. Διότι ποίαν έγγύθησιν άρχών πολιτικής άρετης, και στρατιωτικής τάξεως ηδύνκτο νά δώσθι ο Δημήτριος Γρίβας ή περιβληθείς την άρχηγίαν της Νκυπλικής επανάστασεως; και ποίαν ο Π. Κορωνάιος; Ο μέν Δημήτριος Γρίβας έδωκε δείγματα της σωφροσύνης του έν τη Στρατιωτική σχολή, σημειούμενος καθ' έκάστην εις τά βιβλία ταύτης, ως άνάγωγος, ως άμελής, ως άτακτών και μη δυνηθείς νά διανύσθι όλας τάς τάξεις της Σχολής, έλλείψει έπιμελείας, άπετάχθη αυτης και κατá έπιείκειν του Βασιλέως κατετάχθη εις τό Πεζικόν. Ο δε Π. Κορωνάιος, εικοσαετής έδωκε δείγματα ύψηλής ήθικης κλέπτων την σύζυγον σεβαστού άνδρός, και περιφέρων ταύτην εις κέντρα όργιών μετá των φίλων του, έδωκε νέα δείγματα οίκογενειακής άρετης και διοικήσεως οίκου, και έπεσφράγισε τάς ενεργείας του ύπερ του γενικού καλού μετá την έξωσιν του Όθωνος διά της πολιορίας της Έθνικής Τραπεζής προς πλουτισμόν έαυτού και των ακολουθών του, ένω οι δυστυχεις χωροφύλακες, οι ύπερασπισθέντες την Τράπεζαν, έγέγοντο θύματα του καθήκοντος των και τό αίμα έρρεεν εκ του εξώστου προς την δδον επί όλόκληρον ήμερονύκτιον, μη τολμώντος μηδενός νά έλθθι προς παραλάβην των πτωμάτων.

Ποίαν έγγύθησιν ηδύνκτο νά δώσθι των πολιτικών φρονιμάτων του, και της άνορθώσεως του πολιτικού συστήματος της τάξεως και της έννόμου ύκαστηρίξεως των κοινών ο εικοσαετής νέος Μωρχιτίνης, άντιπαχθείς εις τάς συμβουλιάς του επιφανούς πατρός του υπερόχου και σοφού άνδρός και κυλιόμενος εις τους πόδας νεανιόσεως γραίας;

Πανελοπιη Παπαλιτοπούλου.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ Γ'.

BETTINA D' ARNIM

Το φιλολογικόν τείδιον της Bettina d' Arnim ήρχισε μετá τον θάνατον του συζύγου της Achim d' Arnim και κατá εποχήν, κατá την όποιαν ο άδελφός της Clement Brentano μετανοούσεν ότι κατεσπατάλησε τό πείσμα του εις έργα κοσμικά. Συνεδέθη κατá την εγκαταλειμένην νεότητά της διά μεγάλην φίλια με την ήγουμένην Günderde, μεγαλε τέραν από αυτήν κατá πέντε έτη, και ή όποια απέθανε προώρως ένεκα δυστυχούς έρωτος προς τον καθηγητήν Creuser. Μετá ταύτχ έσχετίσθη με την μητέρα του Goethe. «Επήγηκιν νά την βλέπω κάθε ήμέραν. λέγει, έκασήμην κοντά της εις ένα σακμακί, και την παρχαλοϋσα νά μοϋ όμιλή διχ τον υίόν της.» Ο Goethe ήτο τό ιδεώδες της, και επειδή είχε την ψυχήν πολύ θερμήν, κάθε ζωηρός θαυμασμός έγινετο δι' αυτήν περιπαθής λατρεία. Έλάμβανε μαθήματχ μουσικής με τό Beethoven διά νά δυνήθθι νά μελοποιήσθι τον Φχουστ, έμαθε πλαστικήν διά νά ήμπορέσθι νά έκτελέσθι τό μνημείον, τό όποϊον μόνη έσχεδιάσε, και τό όποϊον παρούσιάζε τον Goethe καθήμε-

νον εις θρόνον, με τὸ χέρι ἀκουμισμένον ἐπάνω εις μίαν λύραν, τὴν ὁποίαν ἔπαιζεν ἐν πνεύματι.

Ἀργότερα, ὅταν τὸ περιβάλλον ἡλλάξε περι αὐτήν, ἔδωκε νέαν ζωὴν εις τὰς ἀνκνήσεις της, τὰς συνήθους, τὰς ἐξωράσεις καὶ παρουσίας τὰ ἀγκυπημένα της πρόσωπα ἰδωδῶς. Ἐλεγε ὅτι δὲν συγκοινωνεῖ τις ἀληθινὰ πνευματικῶς με τοὺς φίλους του, παρὰ μετὰ τὸν θάνατόν των. Οὕτω ἐξέδωκε, τὸ 1835 τρία ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Goethe τὴν ἀλληλογραφίαν, ὅπου εἶχε μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ διωρθωμένην καὶ συμπληρωμένην με τὴν ἔννοιαν τῆς ἰδεώδους εἰκόνοιο ὅπου εἶχε κάμει δι' αὐτόν. Με τὸν αὐτὸν τρόπον ἔκαμει εἰκόνα τοῦ ἀδελφοῦ της Clement, καθὼς καὶ τὴν τῆς Καρολίνας de Günderode. Πολὺ αὐστηροὶ κριτικοὶ τὴν ἐλέγχουν δι' ἀπάτας καὶ ψεύδη : εἶνε πολὺ μεγάλαι λέξεις, διὰ παιδαριώδη πράγματα. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνθυμοῦνται πάντοτε τί αὐτὴ ἢ ἰδίκα ἔκαμει τὴν μητέρα τοῦ Goethe νὰ εἴπη. Τῆς εἶχεν ὁμιλήσει μετὰ τὸν ἀνθιστάμενον δι' ἀντικείμενα τέχνης, τὰ ὅποια εἶχεν ἴδει εἰς ἓνα ταξίδι της εἰς τὴν Cologne. Ἐκείνη τῆς ἀποκρίνεται : « Ἡ περιγραφή τῶν θαυμαστῶν αὐτῶν πραγμάτων, ὅπου εἶδες, μοῦ κάμνει μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἀλλ' εἶνε πραγματικῶς ἀληθές ὅτι τὰ εἶδες ; Διότι διὰ τοιοῦτου εἴδους διηγήσεις ἡμπορεῖ ν' ἀμφιβάλλῃ τις μετὰ σου. Πίσκα ἀδύνατα πράγματα δὲν μοῦ διηγήθησιν ἤδη, ὅταν ἐκάρθης ἐμπρὸς μου εἰς τὸ μικρὸ σακωνάκι σου ! Ἄμν ἀρχίσεις νὰ φωνάζῃσαι καὶ νὰ διηγήσῃσαι, κἀνεις φωνῆς δὲν κρατῆς πλέον τὴν φωνήσιν σου. Ἐκείνο τὸ ὅποιον μόνον με ἐκπλήττει, ὅτι δύνανται νὰ τελειώσῃς, ὅτι διηγήσῃσαι καὶ ὅτι δὲν ἐξαιολοῦσῃς νὰ ὁμιλήσῃς. Αὐτὸ βεβαίως γίνεται διὰ νὰ συγκεντρώσῃς καὶ σὺ ἢ ἰδίκα τὰς ιδέας σου. Ἐνίοτε ὅμως νομίζω ὅτι ὅλα εἶνε ἀληθινὰ, τὸσον φυσικὰ τὰ παριστάνεις. »

Πρέπει νὰ προσθέσωμεν, διὰ νὰ εἰμεθα εὐκρινεῖς καὶ δίκαιοι πρὸς τὴν Bettina, ὅτι, ἂν καὶ εἶνε πολὺ ρομαντικὴ εἰς τὰς ιδέας της, ἦτο ἄμωμος εἰς τὴν ζωὴν της, ὅτι δὲν διεξέσχυθη τὸν σύζυγόν της, ἂν καὶ εἶχε τὸς παρὰδείγματα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ τὸς αἰτίαις, ὅτι ἀνέθρῃψε πολὺ κατὰ τοὺς τέσσαρας υἱούς της καὶ τὰς τρεῖς θυγατέρας της καὶ ὅτι τὸ 1831, ὅταν ἡ χολέρα ἤρχισε εἰς τὸ Βερολίνον, ἐπεριποιεῖτο τοὺς ἀσθενεῖς, ἐνῶ ὁ ἀδελφός της Clement, ἔγραψε κατὰ τῶν κακίων τοῦ αἰῶνος καὶ παρουσίαζε τὴν μάστιγα αὐτὴν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς θείας ὀργῆς. Ἀπέθανε τὸ 1859 μετὰ 48 ἐτῶν ἔγγαμον βίον καὶ ἀναπαύεται τῶρα πλησίον τοῦ συζύγου της εἰς τὸ παρὸν τοῦ μεγάρου τοῦ Wiepersdorf.

(Κατὰ μετάφρασιν)

Εὐγένη Νικολαΐδου

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος της, ὁ ὁποῖος ὅπως δὴποτε ἐπερίμενε καὶ πῶς διάφορον τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ μυστικοῦ του, ὁ ἄνθρωπος της ὁ ὁποῖος ἐνῶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἤμωτος, χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ μίαν τοιαύτην λύσιν, καὶ ὁ ὁποῖος ὑπωπτεύετο αἴφνης, ὅτι ἄλλος εἶχε καταλαίπει τὴν θέσιν του εἰς τὴν

καρδίαν της, ἐκυριεύετο αἴφνης ἀπὸ ἐν αἴσθημα ἀγωνίας καὶ φόβου, τὸ ὅποιον δὲν ἡμποροῦσεν οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἐξηγήσῃ. Ἦθελε τῶρα καὶ αὐτὸς νὰ μάθῃ ὅ, τι εἶχε συμβῆ. Καὶ μετὰ τὴν ιδέαν ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ εἶχε καὶ ἡ Ἄννα αἰσθανθῇ δι' ἄλλον, ὅ, τι εἶχεν ἡ ἄλλη ἐκείνη αἰσθανθῇ δι' αὐτόν, μετὰ τὴν ιδέαν ὅτι τὴν εὐτυχίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς δὲν τὴν ἔκαμει νὰ αἰσθανθῇ ποτέ, ἀλλ' οὔτε αὐτὸς εἶχεν ἀπολύσει μετὰ της. ἄλλος τῆς τὴν εἶχε δώσει καὶ τῶρα αὐτὸς θὰ ἐγένετο διὰ μιᾶς ἐντελῶς ξένος, ἐντελῶς ἀδιάφορος διὰ τὴν γυναῖκά του, ἡθελήθη μίαν μεγάλην ἀπελπισίαν νὰ τὸν κυριεύῃ.

Δὲν ἔχεις λοιπὸν τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ εἴπῃς, Ἄννα ; Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆς ; Καὶ εἶμαι πλέον ἐντελῶς ἀδιάφορος καὶ ἐντελῶς ξένος πρὸς ἐσέ ;

Ἡ Ἄννα ἐσηκώθη, ἔθρῃψε τὰ ὠραία της μαλλιά κάτω, ὡς νὰ μὴν ἡμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ βάρος των, ἐστηρίχθη μετὰ τὰ χέρια ὀπίσω εἰς μίαν κολώναν, εἰς τὴν ὁποίαν περιεπλέκετο πυκνότερα μετὰ τὰ ὠραία καὶ θαλερὰ του φυλλώματα ἐνὸς κιστός, καὶ μηχανικῶς μετὰ τὰ χέρια της, τὰ ὅποια ἐδέοντο ὀπίσω μετὰ κέραιαν νευρικότητος, ἀπέσπασεν ὀλίγα κλαδιὰ ἀπὸ τὸν λεπτὸν καὶ σφικτοδεμένον θάμνον. Ἡ κολώνη μετὰ τὸ βάρος τοῦ στηριζομένου ἐπάνω της σώματος ἐκλονίζετο καὶ σχεδὸν ἔπιπτε, ἀποσπῶσα μετὰ τὴν μετακίνησιν της ἀπὸ τὸ γῶμα καὶ τὰς πλέον ἀσθενεῖς τοῦ φυτοῦ ρίζας.

Ἡ Ἄννα ἐφάνη ὡς νὰ ἐτρόμαζε μετὰ τὴν ζηνίαν, τὴν ὁποίαν παρ' ὀλίγον νὰ κάμῃ, καὶ ἀμέσως ἐκινήθη ἐν βῆμα καὶ ἐστράφη νὰ προλάβῃ τὴν καταστροφὴν. Ἐστερέωσε καὶ πάλιν τὴν σιδερένιαν στήλην, ἀλλ' ἀπὸ τὸ κενόν, ὅπου ἄφῃσαν διὰ μιᾶς τὰ ἐκτοπισθέντα φυλλώματα εἰς τὰ κρύσταλλα τοῦ παραθύρου εἰσέδυσεν εἰς ἀκτίνες φωτεινὰς τὸ λευκὸν φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ ὅποιον ἐσκόρπισεν ὡς ἓνα τόνον χαρᾶς εἰς τὸ ἡμισκότεινον ἐκείνο ἐκ τοῦ προχείρου διασκευασθέν ἐστιατόριον.

Καὶ οἱ δύο των μετὰ τὸ φῶς ἐκείνο τὸ αἰφνίδιον, τὸ ζωγρόνον, ἀνέπνευσεν μετὰ ἓνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ οἱ δύο των ἠθελήθησαν ὡς ἓνα βάρος νὰ τοὺς φεύγῃ ἀπὸ τὸ στῆθος. Τὰ βλέμματά των συνητήθησαν, καὶ διὰ πρώτην φοράν ἠθελήθησαν ὡς κατὰ τὸν ἥλεκτριζε, ὡς κατὰ νὰ ἐφώτιζε τὰς ψυχὰς των καὶ νὰ τὰς ἐθέρμινεν, ὡς κάποιος ἰσχυρὸς δεσμός νὰ τοὺς ἔφερε καὶ πάλιν τὸν ἓνα πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἡ Ἄννα ἐστράφη πρὸς τὸ φυτόν, τὸ σφικτοπλεγμένον εἰς τὴν σιδερένιαν στήλην, ὡς ζητοῦσα νὰ ἐννοήσῃ πῶς τὸ αἰφνίδιον ἐκείνο ζερρίζωμα καὶ ἡ καταστροφή του, τὴν ὁποίαν εἶχε φοβηθῆ μετὰ τὴν μετακίνησιν τῆς σιδερένης στήλης, ἔφερε μεσὰ εἰς τὸ δωματίον τὸ φῶς ἐκείνο τὸ γλυκὺ καὶ μετὰ τὴν αὐτὴ τὴν ἀνακούφισιν καὶ τὴν ἰσχυρότητα.

Καὶ εἰς τὴν πραγματικὴν ἀμηχανίαν καὶ στενοχωρίαν, εἰς ἢν τὴν ἐνέβαλεν ἡ ἐξομολόγησις τοῦ ἀνδρός της ἡ ὀλίγον σκληρὰ διὰ τὸν ἐγωϊσμόν της, ἡ εἰκόνα ἐκείνη ἡ αἰφνίδια τοῦ ἀποτελέσματος, τοῦ ὅπως διαφόρου ἀπὸ τὴν προσδοκώμενην ἀρχὴν τῆς καταστροφῆς, ἐφώτισε πρὸς στιγμὴν τὸ πνεῦμα της ἀπὸ μίαν ἀκτίναν ἐλπίδος.

Μήπως ὁ πατέρας της δὲν τῆς ἔλεγε ἀκόμη χθὲς ὅτι αἱ μεγάλαι καταιγίδες τῶν παθῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκρήγνυνται ἐνίοτε ἀποτόμως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, φέρουν ἔπειτα τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν καὶ ἐξασπράτίζουν εὐθὺς ὡς παρελθόν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν ;

Μήπως καὶ αὐτὴ μετὰ τὴν πρώτην δοκιμασίαν, ἢν εἶχεν ὑποστῆ ἡ ἄπειρος ἀκόμη νεότης της, ὅταν μετὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ Κώστου Μεμιδώρ, ἠσθάνθη τὸν τρελλὸν καὶ ἀλόγιστον πάθος τοῦ ἔρωτος νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχὴν της, μήπως μετὰ τὴν ὀδύνην καὶ τὴν τρέλλαν ἐκείνην τῶν ὀλίγων ἡμερῶν, δὲν εἶχεν ἔπειτα ἀνακτῆσει τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς της ; καὶ δὲν εἶχε ζητήσει εὐτυχίας καὶ ἡσυχίας, σκορπίζουσα γύρω της τὴν χαρὰν καὶ τὴν γαλήνην ;

Μήπως καὶ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν, ὅταν ὁ νέος Γαριβαλδίνος τὴν ἔθελε μετὰ τὰ ὠραία λόγια του καὶ τὴν ἐγοῦνται μετὰ τὴν ἀδολὴν νεότητά του καὶ μετὰ τὴν χαριτωμένην του ἀφέλειαν καὶ μετὰ τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὰ ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ ἰδέωδη, καὶ μετὰ τὸ κάλλος του τὸ θελκτικόν δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ τὰς δυνάμεις της νὰ παραλύουν καὶ τὰς ἀρχὰς της νὰ κλονίζονται, καὶ τὰς ιδέας της περὶ ἠθικῆς καὶ καθήκοντος νὰ θαμβοῦνται ; Καὶ ὅμως σήμερον μετὰ ὀλίγον λογικὴν ἐπικουρίαν τῆς πατρικῆς ἀγάπης, δὲν εἶχε καὶ πάλιν συνέλθει καὶ δὲν τῆς ἐφάνετο τὴν στιγμὴν μέλιστα αὐτήν, ὅτι εἶχεν ἀδικήσει τὸν ἄνδρα της, ὅτι εἶχε πλανηθῆ εἰς τὰς περὶ αὐτοῦ σκέψεις της, καὶ δὲ ἠθελήθη ἀληθῆ θλίψιν, διότι τῆς ἔπρεπε τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ἐδίδεν εἰς μίαν ἄλλην, εἰς μίαν ξένην, ἡ ὅποια ὅμως ὑπῆρξε κακὴ καὶ στοργικὴ καὶ ἀφωσιωμένη πρὸς αὐτόν ;

Αὐτὰ ὅλα αἱ σκέψεις ἐπέβησαν ἀπὸ τὸν νοῦν της ὡς ἀστρακίαι, διχθερόμεναι ἢ μίαν τὴν ἄλλην μετὰ τρυφὴν ἰλιγγιώδη, ἀλλὰ καὶ φωτίζουσαι τὴν ψυχὴν της καὶ τὰ αἰσθηματά της εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε, χωρὶς ἐνδοιασμῶν καὶ χωρὶς κενῆς δισταξιῶν νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασίν της. Βεβαίως θὰ ἦτο δυνατὴ καὶ πάλιν μετὰ τὸν εὐτυχίαν, ἐὰν ὁ Νίκος ἦτο εἰς καιρὸν νὰ σταματήσῃ, ἐὰν ἠδύναντο νὰ μεταφέρῃ τὴν φλόγα τοῦ θερμοῦ πάθους του ἀπὸ τὴν ξένην, τὴν χεστίνην γυναῖκα, τὴν ἀγνωστον, πρὸς αὐτήν μετὰ τὴν ὁποίαν τὸν συνέδεον ἓνα ὀλόκληρον παρελθόν. Καὶ ὅπως τὴν ἔβλεπε τῶρα, ἀφ' ὅπου εἶχεν εἰσδῆται τὸ φῶς ἐκείνο τὸ αἰφνίδιον εἰς τὸ δωματίον καὶ ὅπως τὴν παρεκάλει νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ καὶ τῆς ἰδικῆς της ψυχῆς τὰ μυστικά καὶ ὅπως ἐρρινοτο ἀγωνίων καὶ τρέμων δι' ὅ, τι θὰ ἐκάνηκε, βεβαίως καθε ἀλλο παρὰ ἀδιάφορος ἦτο, καθε ἀλλο παρὰ τὴν ὠραίαν ἀντίπληρόν της ἐφάνετο νὰ σκέπτεται τὴν στιγμὴν αὐτήν.

Ἡ Ἄννα τότε ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸν θάμνον καὶ ὡς νὰ ἐμονολόγει εἶπεν, ἀπευθυμένη ὅμως πρὸς τὸν ἄνδρα της : Δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι μετὰ συμβαίνει περίπου ὅ, τι συνέβη καὶ ἐδῶ, πρὸ ὀλίγου, μετὰ τὴν τυχίαν ἐντελῶς καὶ ἀκουσίαν ἀπροσεξίαν μου ; Κάτι ἐκλονίσθη, κάτι παρ' ὀλίγον νὰ ξεριζώθῃ καὶ νὰ σπάσῃ, ἀλλὰ προελήθη ἐγκαιρῶς. Καὶ ἀντὶ τῆς ἀπειληθείσης καταστροφῆς, μετὰ μικρὸν μόνον καὶ ἀσήμερον τῶν φίλων αὐτῶν ἀπαιώμα, ὁ ἡλῖος εἰσέδυσε καὶ τὸ φυτόν ἐζωογόηθη καὶ ἐχρωματίσθη μετὰ νέων καὶ ὠραίων χρώματων.

Ἡ Ἄννα ἐξέκαλε ἀπὸ χάρην, διότι ἡμποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ, εὐτυχῆς διότι ἡ Ἄννα ἐξηκολούθει νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἔτρεξε κοντὰ της καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν ἐφίλησε μετὰ πάθος, τὸ ὅποιον μετὰ δύο χρόνων ἔγγαμον ζωὴν διὰ πρώτην φοράν ἐξεδηλοῦτο μετὰ τὴν ζωηρότητα. Μετὰ ἀγαπᾷς λοιπὸν, εἶπε, καὶ δὲν εἶται σὺ τὸσον ἀμείλικτος, ὅταν ὑπῆρξεν ἡ μητέρα μου μετὰ τὸν πατέρα μου...

Ἡ Ἄννα εἰς τὸ ἀκουστικὸν αὐτὸ τῆς συγκρίσεως, τὸν ἀπώθησεν ἐλαφρὰ καὶ τοῦ εἶπε : Ἄκουσε, φίλε μου. Μὴν ἀδικῆς τὴν μητέρα σου. Σὺ δὲν εἶσαι ὁ πατέρας σου εὐτυχῶς, ἀλλ' οὔτε ἐγὼ ἡ μητέρα σου. Ἄλλαι ἦσαν αἱ ἰδέαι καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐποχῆς των, καὶ ἄλλαι εἶναι αἱ ἰδικαὶ μὰς. Τότε αἱ γυναῖκες εἶχον καθῆκον νὰ ὑποφέρουν καὶ ἢ νὰ ἀπῃθῶν καὶ νὰ ψεύδονται, ἢ νὰ θυσιάζωνται.

Ἡμεῖς καὶ οἱ δύο ἐδοκιμάσθημεν ἐξ ἴσου εἰς τὴν ἀγάπην μὰς καὶ ἡ δοκιμασία αὐτὴ μὰς κάμνει δικαίους τὸν ἓνα πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ ἔρωσ ὁ ἰδικός μὰς δὲν ἡμπορεῖ νὰ συγριθῇ πρὸς τὸν περιπαθῆ καὶ τρελλὸν καὶ μοναδικὸν ἔρωτα τῆς μητέρας σου. Τὴν ἀγάπην τὴν τρελλήν, τὸ πάθος τὸ ἰσχυρόν καὶ τὸ τυφλόν, οὔτε ἐγὼ τὸ ἐνέπνευσα εἰς σέ, οὔτε σὺ πρὸς ἐμέ.

Ὁ Νίκος ὠχρίασε καὶ πάλιν καὶ ἠθελήθη ὡς κατὰ τὸν ἕκαστον εἰς τὸν λαϊκόν.

Ἡ Ἄννα τότε ἤρχισε νὰ τοῦ διηγήται, ὅ, τι ἄλλοτε, κόρη ἀκόμη εἶχεν αἰσθανθῇ διὰ τὸν Κώστου Μεμιδώρ καὶ ὅ, τι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅτε ἐνεκ τοῦ αὐτοῦ ἐπισημοῦ τοῦ πολέμου, εἶχε τὸσον ψυχανθῆ μετὰ της, ὅ, τι εἶχεν αἰσθανθῇ διὰ τὸν νέον Γαριβαλδίνον. Τὰ εἶπεν ὅλα μετὰ καθε λεπτομέρειαν, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τίποτε καὶ τὴν ἀπόφασιν της νὰ τὸν διασευχθῇ καὶ τὰς σκέψεις, τὰς ὁποῖας ἔκαμνε περὶ τῶν δικαιοματίων της εἰς μίαν μεγάλην καὶ ἰσχυράν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ θερμάνῃ τὸ ὠραϊον φῶς ἐνὸς τρελλοῦ ἔρωτος. Σοῦ τὰ ἔχω γράψῃ ὅλα λεπτομερῶς, εὐθὺς ἀπὸ τὸ πρῶτον βράδι, ὅπου ἀντελήθη ἡντὶ συνέβηκε μετὰ εἰς τὴν ψυχὴν μου. Καὶ ἐξηκολούθησα νὰ γράφω τὰς ἐντυπώσεις μου ἡμέρα τῆς ἡμέρας καὶ νὰ σοῦ ἀποκαλύπτω γυμνὰ καὶ ἀληθινὰ ὅλα μου τὰ αἰσθηματά. Ὁ πατέρας μου, ὁ καλός μου αὐτὸς φίλος, μετὰ ἐβοήθησε καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, ὡς καὶ πάντοτε, εἰς τὸ νὰ ἐννοήσω τί ἦτο ἀληθινόν καὶ καλόν καὶ τί ὄχι, μετὰ εἰς τὴν τετραχλήν καὶ τὴν σύγχυσιν, εἰς τὴν ὁποίαν αἴφνης εὗρέθην περιπλεγμένη. Δὲν ἔθεσε κενὸν ἐμπόδιον καὶ κανένα φωνῶν εἰς τὴν θέλησιν μου, μετὰ ἀφῆκεν ἐλευθέρων εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθηματά μου καὶ μόνον μοῦ ἐσώτησε νὰ σκεφθῶ πολὺ καὶ κατὰ πρὶν νὰ λάβω οἰκονδήποτε ἀπόφασιν.

Ὁ Νίκος τὴν ἤκουε μετὰ ἀγωνίαν, παρεκκοιλούθει τὰς ἐκμυστηρεύσεις της μετὰ πολλὴν συγκίνησιν, ἀλλὰ καὶ ἠθελήθη μίαν μεγάλην ἀνακούφισιν, διότι ἠννοῖε ὅτι μετὰ ἄλλα αὐτά, ἡ Ἄννα τοῦ ἔμενε καὶ πάλιν ἰδική του, ὅχι βεβαίως πλέον ἢ ὀλίγον ψυχρὰ κόρη καὶ ἡ πολὺ τυφλὴ σύζυγος τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ μίαν νέαν Ἄνναν, μίαν γυναῖκα ζωντανή, σφιγμένη, τῆς ὁποῖας ἡ ψυχὴ ἐδοκίμασε εἰς καθε σφοδρὸν καὶ ἰσχυρὸν αἰσθημα.

Είς τὸ τμήμα τῆς ὑδατογραφίας καὶ τοῦ παστῆλ, ἐπὶ ἐπιτὰ νέων μελῶν πέντε εἶνε γυναικες: αὶ κυρίαι Dubufe-Wehrle καὶ Hartman, αὶ δεσποινίδες Κερκηντιέ, Δελσάλ καὶ Βαλεντινο. Ἡ δεσποινὶς Noela Sulustre διὰ τὰς μικρογραφίας, ἡ κυρία Φρυμερὴ μετὰ τῶν γλυπτῶν, αὶ δεσποινίδες Σωσίνα Lemaire καὶ Ary Robin, εἰς τὸ τμήμα κοσμημάτων, συμπληροῦν τὸν κατάλογον τῶν νέων μελῶν.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Ἐχουνε τόσα οὐσίε μέσα μου
ποῦ νύχτωσε γιὰ πάντα στήν ψυχὴν μου,
κι' ὅσο κ' ἂν λάμπη ὁ ἥλιος γύρω μου,
κλαῖν θλιβερά τὰ πράγματα μαζί μου.

Κλαῖν' θλιβερά... μ' ἀπ' ὅλα πεισιότερο,
μέσ' στὰ πικρά, γλυκά τους μοιρολόγια,
ἀγάπη μου, θρηνοῦν καὶ ξεχωρίζουνε,
θλιμμένα, τῆς ἀγάπης μας τὰ λόγια.

Τάχουα στή νύχτα κι' ἀνεβχίνουνε
σὰ μιὰ βαθεῖα πλημμύρ' ἀγάλη-ἀγάλη,
— ποῖα θάλασσα τὰ σέρνει κ' ἔρχονται,
ποῖα θάλασσα θὰ τὰ δεχτῆ καὶ πάλι;

2

Ἐκεῖ ποῦ σὰν ματάκια παίζουν καὶ γελοῦν
τᾶστρα, ρωτῶ μὴν πέταξε ἡ χαρὰ μου;
κ' ἐκεῖν' ἀπὸ κεῖ πέρα πάλι μοῦ μιλοῦν
γλυκά γιὰ τὴν ἀγάπη μου ἐδῶ χάμου.

Ἄλλοίμονον! δὲν ξέρω ἂν πέθανεν, ἂν ζῆ!
Ἡ ἀγάπη μου ἦταν ὄνειρο στὸ κῶμα,
μοῦ πῆρε τὴ χαρὰ μου κ' ἔφυγαν μαζί...
ἄχ! νᾶσθνε κι' ὁ πίνος μου στὸ μνημα!

Ἄγγελος Σημηριώτης.

Ἀπὸ τὰ Παρθήγαια

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Αίχ 'Ι. Ἄν. Ἡράκλειον. Φύλλα στέλλονται τακτικῶς εἰς Βιρκετ ελ-Σάμπ. Εὐχαριστίας θερμὰς διὰ παρεχομένης εὐγενεῖς πληροφορίας. Δα Ε. Τρ. Πύργον. Στείλατε ἄνευ ἀναβολῆς διὰ ἔχετε εἰσπράξει διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς καὶ σημειώσατέ μου ὀνόματα καθυστεροῦντων, ἵνα διακόψω ἀποστολὴν φύλλων. Καν Π. Σ. Λαμία. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν νὰ ἐργασθῆτε καὶ ὑπὲρ εὐρυτέρας διαδόσεως τοῦ ἔργου. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἀποδείξεις ἐντὸς δέματος ἀποστελλομένων φύλλων. Δα Κ. Β. Γαλαξείδιον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν ὡς καὶ ἀποστελλόμενα. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα. Ἀδελφὴ σας θὰ σᾶς γνωρίσῃ ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν μου ἐν σχέσει πρὸς ἀποσταλέντα. Θὰ σᾶς γράψω ἐκτενῶς βραδύτερον. Εὐθυμία καταρτίζεται ἄριστα εἰς ὄλους τοὺς καλλιτεχνικοὺς κλάδους. Καν Κ. Στ. Λάρισα. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Καν Δ. Μ. ἐνταῦθα. Ἄλλ' ἀφοῦ πηγαίνετε συχνὰ εἰς τὴν

Ἐκθεσίαν, ἐκεῖ παρὰ τὰ ἐκθέματα μίς ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης ἐκτίθενται κανονισμοὶ καὶ προγράμματα, τὰ ὅποια εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐπισκεπτῶν. Καν Χ. Κ. Τύρνιβον. Ἐλήφθη καὶ ἡ τελευταία τῶν ἐπισκεπτῶν. Καν Αἰ. Θ. Πειραιᾶ. Βεβαίως ἀναλαμβάνη προίκα ἢ Σχολή, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου καὶ πέραν. Ἦδη μετ' ὀλίγον τὰ μαθήματα διακόπτονται. Καν Κ. Φρ. Saint Michel Βιβλία ἐστάλησαν ἀλλ' οὐδὲν ἐλήφθη μέχρι σήμερον. Ἐγείτε ἀποδείξιν ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς; Καν Δ. Δ. Αἴγινα. Δώσατέ μοι ὀνόματα καθυστεροῦντων διὰ νὰ ἐνεργήσω κατ' εὐθεῖαν. Καὶ πάλιν παρακαλοῦμεν ὅλας τὰς συνδρομητριάς μας, αὶ ὅποιαί ἕως τώρα δὲν ἀπέστειλαν τὰς συνδρομὰς των νὰ ἀποστείλωσιν αὐτάς, ἀπαλλάσσουσαι ἡμᾶς τῆς ἀναρᾶς φροντίδος νὰ γράφομεν γράμματα διὰ τὸσον μικρὰ ποσά.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γ λ υ κ ὸ φ ρ α γ κ ο σ τ ᾶ φ υ λ ο. 1 ὄκ. φραγκοτάφυλο, τὸ πλύνετε τὸ καθαρίζετε ἀπὸ τὰ κοτσάνια του καὶ ἔπειτα τὸ περνᾶτε ἐλαφρὰ ἀπὸ τριπτό, χωρὶς νὰ τὸ στίψετε πολὺ· ἔτσι περασμένο τὸ ξηραίνετε ἀπὸ λεπτὸ πανὶ τὸ ὅποιον βρέχετε ἐκ διαλειμμάτων. Ζυγίσετε τὸν χυμὸν καὶ θέτετε εἰς τὴν ὄκ. τοῦ χυμοῦ 1,1)2 ὄκ. ζάχαριν, τὴν ὅποιαν βράζετε με ὀλίγο νερό, ἐξαφρίζετε καλὰ με ἄσπρο αὐγοῦ, περνᾶτε ἀπὸ πανὶ καὶ δένετε ἔπειτα· ἀναμειγνύετε με τὸν χυμὸν τὴν ζάχαριν καὶ τὰ δένετε ὅπως τὸν πελτέ τοῦ κωδιονοῦ, ἀλλὰ με δυνατὴ φωτιὰ, εἰς νὰ μὴ μαυρίσῃ· εἰς τὸ τέλος. ἂν θέλετε προσθέτετε ἕνα ποτηράκι σιρόπι φράουλας διὰ νὰ το ἀρωματίσετε.

Σιρόπι. Τὰ ὑπόλοιπα τοῦ πρώτου περάσματος τοῦ φραγκοσταφύλου περνᾶτε καλὰ ἀπὸ τὸ τρυπητὸ καὶ ξεπλύνοντες με νερό ἀπὸ λεπτο πανί. Τότε βράζετε με ζάχαρι εἰς διπλὴν δόσιν ἀπὸ τὸν χυμὸν τὸ ἀρωματίζετε ἐπίσης ἢ με σιρόπι, φράουλας ἢ με framboise τὸ δένετε ὡς τὰ συνήθη σιρόπια τὸ θέτετε εἰς φιάλας. Τὰ γλυκά καὶ τὰ σιρόπια σας μὴ σκεπάζετε ποτὲ ἐρμητικὰ, ἀλλὰ με χαρτιὰ τὰ ὅποια τρυπᾶτε ἀπὸ ἄνω με καρφίτσα.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ Χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα εἶνε δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὴν τίτλον: Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς τριλογίας τῆς κ. Κκλλιροῦς Παρρέν,

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναικα τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν ἀνατρεφόμενην με τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ τῆς ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆ Κ)λεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, συγκλονίζουσι, τέρπουσι καὶ διδάσκουσι. Ἀνατέμνον τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουσι πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρχ. 3 διὰ τὰς ἐπικρατίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου 27 Ἀθῆνας καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητριάς μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παρακλήσιν ἀπευθύνουσι καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτριάς καὶ ἀνταποκριτάς μας.